

Budapest, 1893. november 4. – Budapest, 1980. június 27.

Édesapja művelt és világot látott szabómester volt, aki miután hazatért Európát és Arábiát is érintő útjáról, önálló műhelyt nyitott. Középiskolai tanulmányait Budapesten, a piaristáknál végezte, majd beiratkozott a Királyi Magyar Tudományegyetemre, ahol államtudományi és jogi doktorátust szerzett. Az első világháborúban az orosz fronton hadifogságba esett, csak három évvel később térhetett haza Ufából. Joggyakornokként helyezkedett el a Natzer ügyvédi irodában; munkaadója – miután letette az ügyvédi vizsgát – felajánlotta neki, hogy lépjen be hozzá társnak. A közös ügyvédi irodát a zsidótörvények miatt öngyilkosságba menekült társa halála után egyedül vitte tovább. A második világháború idején berendelték a hadbíróságra; Szálasi hatalomra kerülése után jóindulatú felettese elbocsátotta, s ezzel megelőzte, hogy alárendeltje ellen eljárást indíthassanak az új kormányra teendő kötelező eskü megtagadásáért. A háború után tovább folytatta ügyvédi tevékenységét, nem kívánt politikai szerepet vállalni. 1946-ban mégis csatlakozott a Demokrata Néppárthoz. Amikor a következő év nyarán a modern politikai katolicizmust hirdető Barankovics István pártja elindult a választásokon, erkölcsi kötelességének érezte, hogy képviselő-jelöltséget vállaljon. 1947. augusztus 31-én a DNP nagy- budapesti listáján képviselő lett. A DNP 1949. februári önfeloszlatása után párton kívüli képviselő, majd a törvényhozás 1949. április 12-i feloszlatása után visszavonult a politikától. Életkörülményeik egyre nehezebbé váltak, mert az 1950-es évek elejére magánügyvédi tevékenysége előtt minden kapu bezárult. 1953-ban felesége kiváltotta munkakönyvét, s ekkortól kezdve a sálszövés lett a családi költségvetés legfontosabb forrása. 1956. október - novemberben részt vett a DNP újjászervezésében. Az egypártrendszer eltörlésének bejelentése után Keresztes Sándorral és Mihelics Viddel együtt az ő lakásán fogalmazták meg az a kiáltványt, amelyben a kormány tudomására hozták, hogy újjá kívánják alakítani a Demokrata Néppártot. Egyidejűleg a párt számára lapengedélyt, valamint helyiségeket igényeltek. 1956. november 4. után a DNP nevében ő is aláírta, a Bibó Istvánnal által fogalmazott és K. P. S. Menon indiai követhez eljuttatott kibontakozási javaslatot. 1957 márciusában letartóztatták, de egy héttel később szabadlábra helyezték, nem állították bíróság elé. 1958-ban az ügyvédek felülvizsgáló bizottság alkalmatlannak nyilvánította hivatása gyakorlására.